

Arrest

nr. 183 754 van 13 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit de stad Herat en woonde daar tot aan uw vertrek naar België. U ging niet naar school en u werkte van thuis uit als kleermaakster. In 1378 (Perzische kalender, komt overeen met de periode maart 1999/maart 2000 volgens onze kalender) trouwde u met N., een Afghaan van Tadzjiekse origine. Samen hebben jullie twee dochters. Uw echtgenoot was een drugverslaafde, had geen vaste job en werkte slechts af en toe als metaalbewerker. U bleef verder werken als kleermaakster van bij u thuis en u onderhield daarmee het gezin. U moest een deel van uw inkomsten afgeven aan uw echtgenoot die er

drugs mee kocht. Hij mishandelde u en uw dochters en gedroeg zich niet als een verantwoordelijke vader. U had gezondheidsproblemen en omdat u niet tevreden was over de medische verzorging in Herat reisde u naar Mashad (Iran) en naar Islamabad (Pakistan) om u verder te laten behandelen. Na uw huwelijk volgde u een basiscursus lees- en schrijfvaardigheden bij een vrouw in Herat die teruggekeerd was uit Iran. Het jaar voor uw vertrek zette uw man u onder druk om uw oudste dochter uit te huwelijken aan een drugdealer genaamd J.R.. Deze persoon was 45 of 50 jaar oud en had al een vrouw en kinderen. U weigerde, maar twee weken voor uw vertrek ontdekte u dat de beslissing al genomen was. Daarop besloot u om het land te verlaten samen met uw twee dochters. U vertrok in de maand sonbola van 1394 (periode augustus/september 2015) en op 27 oktober 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Bijkomend haalde u aan dat u kampt met gezondheidsproblemen. U verklaarde dat er bij u een hersentumor werd vastgesteld na een bloedonderzoek in het ziekenhuis van Sijsele. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten neer: uw taskara en de taskara's van uw twee dochters Mar. en Mah., schoolrapporten van uw beide dochters van de Resalat school in Herat, twee appreciatiecertificaten voor de goede schoolprestaties van uw dochter Mah. en een document van het ziekenhuis van Sijsele waaruit blijkt dat u een afspraak had voor een consultatie op de afdeling endocrinologie. Na het tweede gehoor legde u een attest voor van psychotherapeute E.R. dd. 10 augustus 2016 waaruit blijkt dat u wekelijks bij haar op consultatie gaat.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op basis van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten is het immers onmogelijk om een zicht te krijgen op uw verblijfplaats(en) voor uw komst naar België, uw etnische origine, uw huidige nationaliteit(en), uw reële familiale situatie en het bestaan van een netwerk waar u op kan terugvallen in of buiten Afghanistan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt Hazara te zijn van origine. Hoewel u tot drie maal toe gevraagd werd om iets te vertellen over de Hazara bevolking kon u enkel zeggen dat ze sjiieten zijn. U voegde toe dat u er niets meer over weet (CGVS II, p. 9 en 10). Gevraagd naar specifieke fysieke kenmerken van Hazara wist u uiteindelijk te zeggen dat ze een kleine neus en kleine ogen hebben en meestal op een Chinees lijken. Gevraagd hoe u herkend werd als Hazara op basis van uw fysiek uiterlijk moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 10). Geconfronteerd met de term Hazarajat wist u weliswaar dat hiermee het thuisland van de Hazara bedoeld wordt maar u had er geen idee van in welke regio van Afghanistan dit gelegen is (CGVS II, p. 10). Verder bleek u het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat door de Afghaanse Hazara bevolking wordt gesproken) niet machtig te zijn. Over Hazara tradities, verhalen, poëzie, muziek,.. wist u helemaal niets te vertellen (CGVS II, p. 11). Gevraagd naar incidenten met Hazara in Herat moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 11). Nochtans blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er in de ashura periode van 2006 zware rellen plaatsvonden in de stad Herat tussen soennieten en sjiieten (voornamelijk Hazara). Hierbij vielen vijf doden en raakten ongeveer honderd mensen gewond. Uw uitleg over uw gebrek aan kennis over uw eigen origine, met name dat uw vader altijd in de stad Herat zou hebben gewoond en zijn plaats van herkomst nooit zou gezien hebben, volstaat niet (CGVS II, p. 10 en 11). Zelfs indien u voor kortere of zelfs veel langere tijd buiten Afghanistan zou hebben verbleven kan trouwens verwacht worden dat u iets meer zou weten over uw eigen etnische achtergrond en dat u het Hazaragi in enige mate machtig zou zijn. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw voorgehouden etnische origine. Hierdoor komt ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Vervolgens dient opgemerkt dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw profiel van laaggeschoolde kleermaakster die getrouwd was met een drugsverslaafde. Zo stelde u dat u nooit enige vorm van scholing had genoten en pas na uw huwelijk lessen volgde bij een privé persoon waar u een beetje leerde lezen en schrijven in het Dari (CGVS I, p. 4 en 5). Op de vraag hoe u dan uw beroep van kleermaakster kon uitoefenen en bijvoorbeeld de stof kon meten, getallen kon lezen en patronen kon tekenen, kon u geen aannemelijke uitleg geven. U beweerde dat u aanvankelijk alles met de hand afmat en enkel kinderkleding maakte. U stelde tevens dat u het beroep had geleerd van uw moeder en door te kijken naar kledij en dat er pas later boeken en catalogussen waren, hetgeen evenmin volstaat als uitleg (CGVS II, p. 6). U beweerde verder dat uw echtgenoot verslaafd was aan drugs, dat hij niet op regelmatige basis werkte en dat u hem geld moest geven om drugs te kopen (CGVS I, p. 6, 12, 13 en 14). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u uw kinderen naar een sjiitische privé school kon sturen waar u schoolgeld moest betalen (CGVS II, p.7 en 8). U stelde hieromtrent ook dat u niet tevreden was over het niveau van de Afghaanse overheidsscholen en dat uw echtgenoot geen bezwaren had tegen uw schoolkeuze omdat u er zelf voor betaalde, hetgeen eveneens merkwaardig is gezien uw voorgehouden profiel van kleermaakster die zelf niet naar school is geweest en die niet enkel haar

kinderen, maar ook de drugverslaving van haar echtgenoot moest financieren (CGVS II, p. 8). Treffend in dit verband is ook dat u zich voor een alledaagse kwaal als aambeien in de buurlanden Iran en Pakistan kon laten behandelen en dan zelfs nog spaargeld overhield om een deel van uw reis naar België mee te betalen (CGVS I, p. 11 en 12 en CGVS II, p. 3 t/m 5). Dat uw verslaafde echtgenoot, die drugs kocht met uw inkomsten en u mishandelde, dit toeliet is eveneens opmerkelijk. In Herat liet u zich trouwens ook in een privé ziekenhuis behandelen omdat u meent dat de staatsziekenhuizen geen essentiële assistentie verlenen en ingrepen uitstellen (CGVS II, p. 3). Bovendien zijn uw verklaringen over uw reis naar Iran geenszins coherent. Zo verklaarde u dat u eerst werd geopereerd in de stad Herat en dat u daarna naar Iran ging voor verdere behandeling van uw aambeien. Ten tijde van de operatie in Herat zou uw oudste dochter (die nu 14 jaar is) misschien zes of zeven jaar oud zijn geweest. Daarna stelde u echter dat uw oudste kind ongeveer één jaar oud was toen u naar Iran ging. Wat verder paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u ongeveer vier of vijf jaar geleden naar Iran reisde en dat uw oudste kind toen de leeftijd had om naar school te gaan (CGVS II, p. 3 en 4). In welk jaar u naar Iran reisde wist u niet eens bij benadering te zeggen. Op de vraag hoeveel keer u naar Iran reisde voor behandeling antwoordde u aanvankelijk dat u dacht dat het één keer was om dan te bevestigen dat u twee keer naar Iran reisde (CGVS II, p. 3 en 4). Ook legde u inconsistente verklaringen af over de reden waarom u het paspoort waarmee u naar Iran en Pakistan reisde niet kunt voorleggen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u dit paspoort had weggegooid voor uw vertrek naar Europa (Verklaring DVZ, vraag 24, p. 7). Op het CGVS verduidelikte u aanvankelijk dat u eigenlijk bedoelde dat het paspoort niet meer geldig was en dat u het in Herat had achtergelaten. U stelde tevens niet te weten waar uw paspoort zich bevond (CGVS I, p. 12). Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd of u ondertussen naar het paspoort had geïnformeerd antwoordde u ontkennend. Als reden hiervoor gaf u aan dat u het paspoort had weggegooid en dat u weet dat het er niet meer is (CGVS II, p. 2). Hoe dan ook dient vastgesteld dat u dit document, dat eventueel een bewijs zou kunnen vormen van uw identiteit en nationaliteit, niet hebt overgemaakt aan het CGVS. Evenmin beschikt u over medische attesten over uw behandelingen in Afghanistan, Iran of Pakistan. Uw uitleg, namelijk dat u de medische attesten niet had meegenomen omdat u die niet meer kon dragen en omdat u dacht dat het niet nodig was, volstaat niet (CGVS I, p. 11 en 12). U bent er dan ook niet in geslaagd om uw voorgehouden profiel van ongeschoolde kleermaakster die getrouwd was met een drugverslaafde aannemelijk te maken. Hieruit voortvloeiend kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtaanleiding, namelijk het feit dat uw drugverslaafde echtgenoot - die financieel afhankelijk was van u - uw oudste dochter wilde uithuwelijken aan een drugsdealer omdat die een geldsom en een huis wilde geven in ruil voor haar hand (CGVS II, p. 12 en 14).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de stad Herat opmerkelijke lacunes vertoont. Zo wist u niet met zekerheid te zeggen in hoeveel districten de stad is onderverdeeld en gevraagd welke provincies er grenzen aan de stad Herat antwoordde u Farah en misschien ook Baghdiz. De provincie Ghor die eveneens grenst aan de provincie Herat vermeldde u echter niet (CGVS I, p. 2 en 15). Gevraagd om een bekende Pashtoun stam uit de stad Herat te noemen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 11). U kon verder geen namen noemen van personen met een belangrijke positie in uw stad (CGVS I, p. 15). U wist weliswaar dat Gholam Ghaus Nekbeen de burgemeester was van Herat op het moment van uw vertrek maar u wist verder niets over hem te vertellen. Gevraagd naar zijn etnische origine kon u enkel zeggen dat hij Dari spreekt. U wist zelfs niet of hij soenniet of sjiiet is (CGVS I, p.15). Nochtans zijn etniciteit en religie een zeer belangrijk gegeven in de Afghaanse samenleving. Geconfronteerd met personaliteiten uit de stad Herat zoals de bekende dichteres Nadia Anjuman die in 2005 overleed na huiselijk geweld gepleegd door haar echtgenoot moest u het antwoord schuldig blijven. Nochtans was Anjuman een bekende persoon, ook buiten Herat en volgde er na haar dood een rechtszaak waarbij haar echtgenoot aanvankelijk veroordeeld werd maar uiteindelijk zonder meer werd vrijgelaten (CGVS I, p. 16). Gevraagd naar de viering van Imam Sish Noor kon u enkel zeggen dat het een schijn is ver buiten de stad. Over deze persoon zelf wist u helemaal niets (CGVS II, p. 11). Nochtans is het populaire Takht-e Safar park in de buurt van de stad Herat opgebouwd rond het graf van deze Sufi heilige. Elke lente komen mensen er tijdens het Takht-e Safar festival samen om zijn dood te herdenken (CGVs I, p. 17 en 18). Over een andere belangrijke feestdag in Afghanistan, namelijk de herdenking van de geboorte van de profeet Mohammad, kon u wel zeggen dat soennieten en sjiieten dit op een afzonderlijke dag vieren. U stelde dat soennieten witte borden op straat zetten en voedsel uitdelen. Van het feit dat er naar aanleiding van de herdenking van de geboorte van Mohammad festivals plaatsvinden in de stad Herat was u niet op de hoogte. Van iemand die zijn ganse leven in de stad Herat heeft gewoond kan echter verwacht worden dat zij dit ooit zou hebben opgemerkt of hier ten minste over zou horen spreken hebben (CGVS I, p. 17). Geconfronteerd met de alom gekende figuur Ismaïl Khan, ook wel de Emir van Herat genoemd, kon u enkel zeggen dat hij gedurende een bepaalde periode de functie van gouverneur bekleedde en daarna de functie uitoefende van minister van energie (CGVS I, p. 18). Dat u hier niet meer over kon vertellen is niet aannemelijk: uit

de informatie blijkt immers dat er gevechten en geplunderd werd in de stad toen Ismaïl Khan uit zijn gouverneursfunctie werd verwijderd. Zeven aanhangers van Khan kwamen om het leven in gevechten met de ordetroepen. U kende de naam van de zoon van Ismaïl Khan en wist dat hij jaren geleden gedood werd. U voegde toe dat het uitgezonden werd op tv en dat er een straat in Herat naar hem werd genoemd. Door wie en waarom hij doodgeschoten werd wist u niet. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt echter dat de zoon van Ismaïl Khan in 2004 gedood werd na hevige gevechten in de stad Herat (CGVS I, p. 16 en 17). Een inwoner van Herat van uw leeftijd zal hier ongetwijfeld meer over weten. Toen u gevraagd werd naar veiligheidsincidenten in de periode voor uw vertrek in de stad Herat noemde u de vergiftiging van water in een meisjesschool maar u kon dit niet eens bij benadering situeren (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 11). Voor de rest kon u slechts vaagweg zeggen dat er enkele jaren geleden een zelfmoordaanslag was en recentelijk meestal 'target killings' en ontvoeringen. Gevraagd om iets meer te vertellen over ontvoeringen in de stad Herat moest u het antwoord schuldig blijven. U herhaalde gewoon dat er ontvoeringen waren maar dat u niet wist wanneer. U kon tevens geen enkel voorbeeld geven (CGVS II, p. 12). Toen u gevraagd werd om te vertellen over de aanval op de Indische ambassade in Herat antwoordde u dat deze gelegen is in de richting van 'chawke cinema' of iets dat mukhaberat heet. Verder wist u enkel dat de ambassade in brand werd gestoken en kon u niets meer vertellen over dit incident (CGVS II, p. 12). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt echter dat de aanvallers zwaarbewapend waren met onder andere machinegeweren en granaten en dat ze pas gedood werden na een langdurig voorgevecht. Er wordt trouwens nergens in de informatie melding gemaakt van het feit dat de ambassade in brand zou zijn gestoken. Gevraagd naar stakingen van het medisch personeel in Herat bevestigde u dat er ooit een dergelijke staking had plaatsgevonden. U kon deze echter niet eens bij benadering situeren in de tijd en u voegde toe dat u evenmin op de hoogte was van de aanleiding van de staking (CGVS II, p. 19). Nochtans was er in het jaar 2014 nog een dergelijke staking en dit omdat de burgemeester een pediatr zou geslagen hebben. De staking duurde vier dagen en de burgemeester werd uit zijn functie ontzet. Ook in maart 2008 staakten de artsen nadat de zoon van een dokter gekidnapt werd. Uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat de staking in maart 2008 bijna twee weken duurde en dat vrijwel alle winkels en vele fabrieken zich na vier dagen hierbij aansloten. In dit verband dient tevens gewezen te worden op bovenvermelde vaststellingen over uw onwetendheid over de rellen van 2006 in de ashura periode in de stad Herat. Gevraagd naar de situatie in de stad Herat ten tijde van de val van de taliban stelde u dat de taliban viel en dat men zei dat Karzai kwam en dat men ook zei dat er zou gebombardeerd worden. U voegde toe dat u bang was voor bombardementen. Tot slot verklaarde u nog dat de mensen blij waren en de 'dingen' goedkoop werden en dat helikopters voedsel gooiden in landelijke gebieden. Voor de rest kon u zich niets herinneren (CGVS I, p. 18). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat er gevechten werd in de stad en dat burgers gewapend met stokken, messen en geweren aan de gevechten deelnamen. Ook werden doelwitten binnen de stad gebombardeerd. Van iemand die daar toen aanwezig was kan verwacht worden dat zij hier meer doorleefde verklaringen over kan afleggen. U kon weliswaar enkele namen noemen van lokale tv zenders in Herat maar gevraagd welke de echt populaire programma's waren in de periode voor uw vertrek antwoordde u dat u het niet wist. Als uitleg hiervoor stelde u eerst dat u zich de maanden voor uw vertrek niet goed voelde en geen tv keek om dan te beweren dat uw drugverslaafde man twee of drie maanden voor uw vertrek de tv had verkocht (CGVS I, p. 16). Dit is geen consistente uitleg en bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familiale situatie. Geconfronteerd met de term Musalla, het zeer bekende complex met de minaretten van Herat, bleek u hier nog nooit van gehoord te hebben. Toen u daarop gevraagd werd naar de minaretten wist u merkwaardig genoeg te zeggen dat deze dicht bij uw woning gelegen waren. U wist echter niet met zekerheid te zeggen hoeveel minaretten er zijn (CGVS I, p. 18 en 19). Gevraagd naar de belangrijkste exportproducten uit Herat kon u enkel granaatappels en rijst noemen (CGVS I, p. 17). In werkelijkheid echter is de stad Herat ook zeer gekend om zijn druiven, pistachenoten, wol, kasjmir en recentelijk ook saffraan. U wist wel dat er in 1393 (maart 2014/maart 2015) provinciale en presidentsverkiezingen plaatsvonden in Herat en u verklaarde dat u voor de provinciale verkiezingen stemde op het hoofd van de tv zender Djavan van wie u denkt dat hij Shabib Rahman Pedram heet. Voor de presidentsverkiezingen verklaarde u dat u op Ashraf Ghani stemde omdat hij dokter is en intellectueel en omdat u had horen zeggen dat hij goed was. Gevraagd naar de etnische origine van Ashraf Ghani stelde u dat hij misschien Pashtoun is maar dat u hem niet had gezien (CGVS II, p. 12).

Bovenstaande lacunes in uw kennis over het leven in de stad Herat doen vermoeden dat u de zaken die u wel weet hebt ingestudeerd. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u uw ganse leven in de stad Herat hebben doorgebracht.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw algemene kennis over uw voorgehouden land van herkomst eveneens een aantal hiaten vertoont.

Toen u geconfronteerd werd met de namen van een aantal algemeen gekende Afghaanse personaliteiten bleek immers dat u niet eens weet wie ze zijn. Over de Afghaanse nationale held Ahmad Shah Masoud kon u enkel zeggen dat hij een Tadzjiek was uit Panshir die na de val van de Taliban gedood werd op de dag dat zijn dood wordt herdacht. De datum van deze herdenking kende u echter niet (CGVS I, p. 18). U herkende de naam N.h maar kon enkel zeggen dat hij een ex-president is (CGVS I, p. 9). Over de eveneens algemeen gekende Burhannudin Rabbani wist u enkel dat hij Pashtoun is van origine (CGVS I, p. 10). Treffend in dit verband is ook dat u geen Pashtou spreekt (CGVS II, p. 2). Dit is nochtans één van de officiële talen van Afghanistan. Voorts meende u verkeerdelijk dat de Afghaanse Onafhankelijkheidsdag valt in de maand hamal (CGVS I, p. 18). Op de vraag naar bekende Afghaanse huwelijksliederen moest u het antwoord volledig schuldig blijven (CGVS I, p. 7). Gevraagd om een beschrijving te geven van de Afghaanse religieuze huwelijksceremonie legde u vage en niet doorleefde verklaringen af. U stelde dat de religieuze ceremonie buiten plaatsvindt en dat de bruid naar een schoonheidssalon moet gaan en binnen zit. Toen u nogmaals gevraagd werd wat er gebeurt tijdens de ceremonie herhaalde u dat de bruid binnen moet zijn wanneer men haar make-up doet. U voegde toe dat bruid en bruidegom dan voor de mensen gaan staan en elkaars hand vasthouden. Daarna moeten ze samen de nacht doorbrengen (CGVS I, p. 7 en 8). Over uw eigen huwelijk verklaarde u dat uw eigen religieuze huwelijksceremonie plaatsvond in een moskee. U bleek echter vergeten te zijn in welke moskee uw eigen ceremonie plaatsvond. Het kon de Sadeghija of de Jafaria moskee zijn. Bevreemdend in dit verband is ook dat u verklaarde dat uw bruidsschat 20 'Azadi' goudstukken bedroeg. De Azadi is immers een Iraanse gouden munt met erop de afbeelding van Ayatollah Khomeini (CGVS I, p. 7). Gevraagd welke maateenheden in Afghanistan worden gebruikt om gewicht te meten noemde u de kilo en de mann maar niet de kharwar en de charak die ook in gebruik zijn in Afghanistan. Gevraagd welke eenheden gebruikt worden om grond te meten in Afghanistan moest u het antwoord schuldig blijven. U kende enkel de meter (CGVS I, p. 19). Het door u voorgelegde appreciatiecertificaat van de Resalat school van uw dochter Mah. zet uw verklaringen over uw herkomst nog verder op de helling. Dit formulier werd immers gedrukt in Mashad, een stad in Iran. Nochtans staat op dit document, alsook op de andere schooldocumenten van uw dochters, het logo van het Afghaanse Ministerie van Onderwijs gedrukt.

Ook hier dient de opmerking gemaakt te worden dat zelfs van iemand die gedurende een kortere of zelfs veel langere tijd buiten Afghanistan zou hebben verbleven kan verwacht worden dat zij meer weet over haar land van herkomst, hetgeen vragen doet rijzen over uw voorgehouden staatsburgerschap.

U gaf tijdens beide gehoren wel aan Dari (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) te spreken. Het Dari en het Farsi (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) zijn echter beiden dialecten van het Perzisch. Dari en Farsi sprekers kunnen elkaar verstaan. In dit verband dient tevens opgemerkt dat in Afghanistan en Iran dezelfde kalender wordt gebruikt, enkel de namen van de maanden verschillen.

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS haalde u tevens aan dat er in het ziekenhuis van Sijsele na bloedonderzoek een hersentumor bij u werd vastgesteld (CGVS II, p. 2). Ter staving hiervan legde u een brief voor waaruit blijkt dat u een afspraak had op de afdeling endocrinologie van bovenvermeld ziekenhuis. Aangezien hieruit geenszins bleek dat u daadwerkelijk een hersentumor hebt, werd u gevraagd om bijkomende medische documenten over te maken (CGVS II, p. 2). U hebt dit tot op heden echter niet gedaan. U maakte daarentegen wel een attest over van psychotherapeute E.R. dd. 10 augustus 2016, die stelt dat u naar haar bent doorverwezen door dokter M.F. via het Rode Kruis van Sijsele voor een behandeling wegens het post traumatisch stress syndroom. Vooreerst dient opgemerkt dat u noch op de DVZ, noch op het CGVS enige melding maakte van psychologische problemen. Daarnaast weet de inhoud van het attest geenszins te overtuigen. Zo wordt er nergens in vermeld op welke wijze en door wie deze, toch wel complexe, diagnose werd gesteld. Sinds wanneer u op consultatie gaat blijkt evenmin uit dit attest. Bovendien dient er op gewezen te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij/zij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Dat uw geestelijke gezondheidsproblemen te wijten zouden zijn aan het feit dat uw dochters niet meer in veiligheid waren bij uw tirannieke man berust dus louter op uw eigen verklaringen waarvan door het CGVS werd vastgesteld dat deze niet geloofwaardig zijn. Tevens blijkt nergens uit dit attest dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen.

Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag

voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

De overige door u voorgelegde documenten, namelijk taskara's en schooldocumenten van uw kinderen, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Hierboven werd trouwens reeds opgemerkt dat het formulier van één van de schooldocumenten gedrukt werd in het buurland Iran terwijl er bovenaan wel het logo staat van het Afghaanse Ministerie van Onderwijs. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn en dat deze documenten slechts een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van de asielzoeker.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens de gehoren op de zetel van het CGVS dd. 14 april 2016 en 10 mei 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het feit dat u de plicht heeft om de waarheid te vertellen (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 2 en 13). U werd tijdens deze gehoren uitdrukkelijk geconfronteerd met het gegeven dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Na deze uitleg bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS II, p. 13).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw etnische origine, familiale situatie, uw voorgehouden profiel van ongeschoolde vrouw en uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u, bij de aanvang van beide gehoren, uitdrukkelijk heeft meegedeeld dat u de waarheid dient te vertellen bleef u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt en het achterhouden van uw paspoort, verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw etnische origine, uw familiale situatie, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, uw huidige nationaliteit(en) en de redenen voor uw vertrek. Door bewust de ware toedracht over bovenvermelde punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen maakt u niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat zij Hazara is en afkomstig is uit de stad Herat (Afghanistan). Hoewel verzoekster wil erkennen dat haar bij verweerder afgelegde verklaringen een warrige/onduidelijke indruk kunnen hebben gemaakt, benadrukt zij dat dit gebeurde door omstandigheden buiten haar wil. Zij stelt namelijk dat zij een uiterst moeilijke periode doormaakte ten tijde van de gehoren, zoals volgens haar blijkt uit het attest van psychotherapeute E.R.. Zij legt tevens een verklaring voor van mevrouw E.V.G.. Zij verwijst ook naar een studie over de gevolgen van het PTSS. Zij wijst er voorts op dat zij tijdens haar tweede gehoor aangaf dat zij met ernstige gezondheidsproblemen sukkelde en legt nog een attest voor van haar therapeut van 10 augustus 2016. Zij meent dat het geen twijfel lijdt dat zij als alleenstaande moeder van twee kinderen behoort tot een uiterst kwetsbare groep.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekster volhardt nogmaals in haar verklaringen Hazara te zijn en te zijn geboren en getogen in Herat. Zij stelt te zijn opgegroeid in een omgeving waar weinig aandacht was voor de tradities en roots van de Hazara, alsook dat er wat betreft haar Dari geen twijfel mogelijk is dat zij het lokale dialect van Herat spreekt. Betreffende haar werk als klaarmaakster, stelt zij als volgt in onderhavig verzoekschrift: “*Wat betreft het profiel van verzoekster als kleermaakster, wenst verzoekster te verduidelijken hoe zij dan, als analfabete, te werk ging.*

Aanvankelijk ving verzoekster haar analfabetisme op door aan haar klanten te vragen dat zij een oud kledingstuk meenamen, zodat verzoekster op basis hiervan de vorm kon uittekenen.

Ook de jongste dochter van verzoekster maakt nu op deze manier de kleertjes voor haar eigen poppen. Bovendien meent verzoekster dat verweerder er verkeerdelijk van uit gaat dat het beroep van kleermaker een gedegen kennis van rekenen, lezen en schrijven vereist. In Afghanistan wordt dit beroep bijzonder vaak uitgeoefend door mensen die thuis het ambacht hebben geleerd, inclusief eenvoudige trucs om maten te nemen, maar wiens verdere kennis van wiskunde en taal uitermate beperkt is.

Later heeft verweerder enigszins leren lezen via een buurmeisje, die haar dit aanleerde.

Verzoekster kan niet genoeg benadrukken dat zij dag en nacht werkte om haar kinderen te onderhouden en een betere toekomst te bieden. Zolang haar ouders leefden stond ze er echter niet volledig alleen voor. Zo hielp de moeder van verzoekster, die wel kon lezen, verzoekster in haar contact met de bank. De winkelruimte die verzoekster gebruikte was daarnaast eigendom van de vader van verzoekster, waardoor ze via deze weg financieel hulp genoot.

Het is ook dankzij deze ondersteuning dat verzoekster de school voor haar dochters kon betalen en haar behandeling in een beter ziekenhuis.

Aanvankelijk kostte de school van haar dochters 4000 Afghani per jaar. Op het einde werd dit 10 500 Afghani per jaar. Dit loste verzoekster af met behulp van een afbetalingsplan."

Vervolgens stelt verzoekster dat zij is weggelopen van haar echtgenoot omwille van het jarenlange misbruik, zijn drugsverslaving en de druk hij uitoefende om zijn dochter uit te huwelijken. Zij meent dat zij hoe dan ook ingeval van terugkeer naar Afghanistan als alleenstaande vrouw met twee kinderen een zeer uitgesproken risico op vervolging zal lopen enkel en alleen omwille van haar profiel. Zij citeert uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Bovendien meent zij dat het feit dat zij Hazara is, een bijkomende risicofactor vormt in haar hoofde ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Zij stelt dat zij als alleenstaande vrouw die is weggelopen van haar echtgenoot en de kinderen heeft meegenomen, zelf vervolging dient te vrezen vanwege de Afghaanse overheid, laat staan dat verweerder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten zou kunnen inroepen.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoekster verwijst naar haar uiteenzetting in haar eerste en tweede middel en wijst erop dat tevens rekening dient te worden gehouden met haar Afghaanse nationaliteit. Zij verwijst vervolgens naar een reeks rapporten en persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan en meent dat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Zij stelt tevens als volgt in haar verzoekschrift:

"Bovendien zal verzoekster, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan haar lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt zij de facto een IDP ("internal displaced persons"). Immers, het ontbreken van een "overeenkomst" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghansen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "terugkeerders". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoekster overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

[...]

Niettegenstaande het feit dat verzoekster dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precaire positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern":

[...]

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerder van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerder focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerder verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

Verzoekster loopt als alleenstaande moeder een bijzonder groot risico om het slachtoffer te worden van een dergelijke schending.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoekster."

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een psychologisch attest van 2 oktober 2016 (stuk 3), een getuigenis van mevrouw E.V.G. (stuk 4) en een bundel met rapporten en persartikels (stukken 5-14).

Met een aangetekend schrijven van 12 januari 2017 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: haar reispas en de reispassen van haar dochters, schoolattesten van haar dochters, het schoolrapport van haar dochter Mar.N., documenten in verband met het verkrijgen van een bouwgrond in "Township Taqi Naqi" en informatie over dit "Township", documenten in verband met een sollicitatie, documenten in verband met het overnemen van een winkel door haar vader, een kopie van haar taskara, doktersattesten en –voorschriften van de periode 2010-2015 uitgegeven in Herat en in 2013 uitgegeven in Iran, laboverslagen, de verkiezingskaarten van haar en van haar vader, een attestatie van haar behoren tot de Hazara-etnie, schoolkaarten van haar kinderen, attestatie van de wijkvertegenwoordigers in verband met haar problemen en haar afkomst, een envelop, een medisch attest van 5 oktober 2016 en van 20 mei 2016, een psychologisch attest van 19 december 2016, een getuigenis van mevrouw S.D. en twee rapporten (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoekster nogmaals het psychologisch attest van 19 december 2016 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt de kopie van de taskara van verzoeksters vader (rechtsplegingsdossier, stuk 24 van stuk 7) door de Raad niet in overweging genomen.

Verzoekster voert aan dat zij door haar drugsverslaafde echtgenoot onder druk werd gezet om haar oudste dochter uit te huwelijken aan diens drugsdealer. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk maakt van Hazara-origine te zijn, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden profiel van laaggeschoolde kleermaakster die met een drugsverslaafde is gehuwd, (iii) haar kennis over de stad Herat gebrekkig is, (iv) haar algemene kennis van Afghanistan hiaten vertoond, (v) haar medische problemen geen verband houden met de criteria uit de Vluchtelingenconventie, en (vi) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij ten tijde van haar gehoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) een uiterst moeilijke periode doormaakte omdat zij angst had een hersentumor te hebben en hiervoor verwijst naar een aantal medische en psychologische attesten (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stukken 32 en 33 van stuk 7), dient

vastgesteld dat, hoewel kan worden aangenomen dat de mogelijkheid van een hersentumor grote zorgen in verzoeksters hoofde veroorzaakte, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij ook in zulke omstandigheden nog steeds in staat moet zijn om te antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen betreffende haar voorgehouden land en regio van herkomst en betreffende haar asielrelaas. Voorts dient vastgesteld dat uit de bijgebrachte medische en psychologische attesten (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 9 en stukken 32-34 van stuk 7) blijkt dat verzoekster last heeft van angsten, stress, vermoeidheid, slapeloosheid en psychosomatische klachten, doch nergens uit deze attesten blijkt dat verzoekster hierdoor niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor te ondergaan of om aan de hand van gedetailleerde, coherente en geloofwaardige verklaringen haar asielrelaas uiteen te zetten. Het loutere feit dat zij zorgen heeft, toont immers niet aan dat haar cognitieve vermogens dermate zwaar zijn aangetast dat zij hiertoe niet in staat zou zijn. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt bovendien dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied. Daarenboven dient opgemerkt dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen/psychologische problemen ontstonden. De arts of psycholoog doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts of psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen/psychologische problemen. Een arts of psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen/psychologische problemen werden opgelopen. De informatie waarnaar verzoekster verwijst (verzoekschrift, stuk 5) is slechts van algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Als zodanig doet deze informatie dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Wat betreft haar etnische origine, komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan de *post factum*-bewering dat zij opgroeide in een omgeving waar weinig aandacht was “voor de tradities en roots van de Hazara”. De bijgebrachte attestatie van haar Hazara-etnie (rechtsplegingsdossier, stuk 28 van stuk 7) is niet van aard verzoeksters etnie alsnog aannemelijk te maken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien heeft dit document, dat dateert van na de bestreden beslissing, duidelijk een gesolliciteerd karakter. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map ‘Landeninformatie’) blijkt tevens dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, zodat de bewijswaarde ervan danig dient gerelativeerd. Het loutere feit dat verzoekster een grote hoeveelheid documenten voorlegt, doet aan deze informatie geen afbreuk.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt Hazara te zijn van origine. Hoewel u tot drie maal toe gevraagd werd om iets te vertellen over de Hazara bevolking kon u enkel zeggen dat ze sjiieten zijn. U voegde toe dat u er niets meer over weet (CGVS II, p. 9 en 10). Gevraagd naar specifieke fysieke kenmerken van Hazara wist u uiteindelijk te zeggen dat ze een kleine neus en kleine ogen hebben en meestal op een Chinees lijken. Gevraagd hoe u herkend werd als Hazara op basis van uw fysiek uiterlijk moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 10). Geconfronteerd met de term Hazarajat wist u weliswaar dat hiermee het thuisland van de Hazara bedoeld wordt maar u had er geen idee van in welke regio van Afghanistan dit gelegen is (CGVS II, p. 10). Verder bleek u het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat door de Afghaanse Hazara bevolking wordt gesproken) niet machtig te zijn. Over Hazara tradities, verhalen, poëzie, muziek,.. wist u helemaal niets te vertellen (CGVS II, p. 11). Gevraagd naar incidenten met Hazara in Herat moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 11). Nochtans blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er in de ashura periode van 2006 zware rellen plaatsvonden in de stad Herat tussen soennieten en sjiieten (voornamelijk Hazara). Hierbij vielen vijf doden en raakten ongeveer honderd mensen gewond. Uw uitleg over uw gebrek aan kennis over uw eigen origine, met name dat uw vader altijd in de stad Herat zou hebben gewoond en zijn plaats van herkomst nooit zou gezien hebben, volstaat niet (CGVS II, p. 10 en 11). Zelfs indien u voor kortere of zelfs veel langere tijd buiten Afghanistan zou hebben verbleven kan trouwens verwacht worden dat u iets meer zou weten over uw eigen etnische achtergrond en dat u het Hazaragi in enige mate machtig zou zijn. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw voorgehouden etnische origine. Hierdoor komt ook uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.”

Betreffende haar voorgehouden profiel van laaggeschoolde klermaakster en echtgenote van een drugsverslaafde komt verzoekster in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het in aangepaste bewoordingen herhalen van haar reeds afgelegde verklaringen hieromtrent. Bovendien verklaarde verzoekster tijdens haar gehoor dat zij aanvankelijk alles met de hand afmat en enkel kinderkleding

maakte, terwijl zij in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij de vorm van kledingstukken kon uittekenen op basis van oude kledingstukken. Dergelijke tegenstrijdigheid doet eens te meer afbreuk aan verzoeksters voorgehouden profiel. Voorts dient erop gewezen dat in het psychologisch attest van 19 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9 en stuk 34 van stuk 7) geen enkele melding meer wordt gemaakt van de beweerdde drugsproblematiek van haar echtgenoot: *“In haar land van afkomst werd ze door haar familie aan de vader van haar kinderen uitgehuwelijkt. Zoals de rest van haar familie, behandelde haar echtgenoot haar als een slavin. Al in een vroeg stadium werd de relatie verbroken door onverschilligheid en de afwezigheid van haar echtgenoot, die nooit enige verantwoordelijkheid voor de kinderen of voor haar heeft getoond. Als alleenstaande moeder, oefende ze het beroep van naaister uit om geld te verdienen voor het dagelijks onderhoud van het gezin.”*

Wat betreft de voorgelegde getuigenissen (verzoekschrift, stuk 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 35 van stuk 7) dient vastgesteld dat deze duidelijk een gesolliciteerd karakter hebben, niet afkomstig zijn van een officiële bron en enkel gebaseerd zijn op verzoeksters eigen verklaringen, zodat deze niet van aard zijn een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Vervolgens dient opgemerkt dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw profiel van laaggeschoolde kleermaakster die getrouwd was met een drugsverslaafde. Zo stelde u dat u nooit enige vorm van scholing had genoten en pas na uw huwelijk lessen volgde bij een privé persoon waar u een beetje leerde lezen en schrijven in het Dari (CGVS I, p. 4 en 5). Op de vraag hoe u dan uw beroep van kleermaakster kon uitoefenen en bijvoorbeeld de stof kon meten, getallen kon lezen en patronen kon tekenen, kon u geen aannemelijke uitleg geven. U beweerde dat u aanvankelijk alles met de hand afmat en enkel kinderkleding maakte. U stelde tevens dat u het beroep had geleerd van uw moeder en door te kijken naar kledij en dat er pas later boeken en catalogussen waren, hetgeen evenmin volstaat als uitleg (CGVS II, p. 6). U beweerde verder dat uw echtgenoot verslaafd was aan drugs, dat hij niet op regelmatige basis werkte en dat u hem geld moest geven om drugs te kopen (CGVS I, p. 6, 12, 13 en 14). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u uw kinderen naar een sjiitische privé school kon sturen waar u schoolgeld moest betalen (CGVS II, p.7 en 8). U stelde hieromtrent ook dat u niet tevreden was over het niveau van de Afghaanse overheidsscholen en dat uw echtgenoot geen bezwaren had tegen uw schoolkeuze omdat u er zelf voor betaalde, hetgeen eveneens merkwaardig is gezien uw voorgehouden profiel van kleermaakster die zelf niet naar school is geweest en die niet enkel haar kinderen, maar ook de drugverslaving van haar echtgenoot moest financieren (CGVS II, p. 8). Treffend in dit verband is ook dat u zich voor een alledaagse kwaal als aambeien in de buurlanden Iran en Pakistan kon laten behandelen en dan zelfs nog spaargeld overhield om een deel van uw reis naar België mee te betalen (CGVS I, p. 11 en 12 en CGVS II, p. 3 t/m 5). Dat uw verslaafde echtgenoot, die drugs kocht met uw inkomsten en u mishandelde, dit toeliet is eveneens opmerkelijk. In Herat liet u zich trouwens ook in een privé ziekenhuis behandelen omdat u meent dat de staatsziekenhuizen geen essentiële assistentie verlenen en ingrepen uitstellen (CGVS II, p. 3). Bovendien zijn uw verklaringen over uw reis naar Iran geenszins coherent. Zo verklaarde u dat u eerst werd geopereerd in de stad Herat en dat u daarna naar Iran ging voor verdere behandeling van uw aambeien. Ten tijde van de operatie in Herat zou uw oudste dochter (die nu 14 jaar is) misschien zes of zeven jaar oud zijn geweest. Daarna stelde u echter dat uw oudste kind ongeveer één jaar oud was toen u naar Iran ging. Wat verder paste u uw verklaringen aan en stelde u dat u ongeveer vier of vijf jaar geleden naar Iran reisde en dat uw oudste kind toen de leeftijd had om naar school te gaan (CGVS II, p. 3 en 4). In welk jaar u naar Iran reisde wist u niet eens bij benadering te zeggen. Op de vraag hoeveel keer u naar Iran reisde voor behandeling antwoordde u aanvankelijk dat u dacht dat het één keer was om dan te bevestigen dat u twee keer naar Iran reisde (CGVS II, p. 3 en 4). Ook legde u inconsistente verklaringen af over de reden waarom u het paspoort waarmee u naar Iran en Pakistan reisde niet kunt voorleggen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u dit paspoort had weggegooid voor uw vertrek naar Europa (Verklaring DVZ, vraag 24, p. 7). Op het CGVS verduidelikte u aanvankelijk dat u eigenlijk bedoelde dat het paspoort niet meer geldig was en dat u het in Herat had achtergelaten. U stelde tevens niet te weten waar uw paspoort zich bevond (CGVS I, p. 12). Toen u tijdens het tweede gehoor gevraagd werd of u ondertussen naar het paspoort had geïnformeerd antwoordde u ontkennend. Als reden hiervoor gaf u aan dat u het paspoort had weggegooid en dat u weet dat het er niet meer is (CGVS II, p. 2). Hoe dan ook dient vastgesteld dat u dit document, dat eventueel een bewijs zou kunnen vormen van uw identiteit en nationaliteit, niet hebt overgemaakt aan het CGVS. Evenmin beschikt u over medische attesten over uw behandelingen in Afghanistan, Iran of Pakistan. Uw uitleg, namelijk dat u de medische attesten niet had meegenomen omdat u die niet meer kon dragen en omdat u dacht dat het niet nodig was, volstaat niet (CGVS I, p. 11 en 12). U bent er dan ook niet in geslaagd om uw voorgehouden profiel van ongeschoolde kleermaakster die getrouwd was met een drugverslaafde

aannemelijk te maken. Hieruit voortvloeiend kan er ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtaanleiding, namelijk het feit dat uw drugsverslaafde echtgenoot - die financieel afhankelijk was van u - uw oudste dochter wilde uithuwelijken aan een drugsdealer omdat die een geldsom en een huis wilde geven in ruil voor haar hand (CGVS II, p. 12 en 14)."

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster voorgehouden profiel van laaggeschoolde kleermaakster en evenmin aan het feit dat zij gehuwd zou zijn met een drugsverslaafde die haar oudste dochter wilt uithuwelijken aan zijn drugsdealer (zie *supra*), kan verzoekster niet dienstig verwijzen naar louter algemene informatie betreffende de positie van vrouwen in Afghanistan die geen betrekking heeft op haar persoon (verzoekschrift, stuk 6 en rechtsplegingsdossier, stukken 36 en 37 van stuk 7). Verzoekster dient haar aangevoerde vrees voor vervolging immers *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hier blijkens het voorgaande niet in. Aangezien zij de door haar aangevoerde problemen met haar echtgenoot niet aannemelijk maakt, kan bovendien evenmin geloof worden gehecht aan haar bewering dat zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan een alleenstaande vrouw met twee kinderen zou zijn.

Aangaande haar Afgaanse nationaliteit en haar beweerde verblijf in Herat tot haar vertrek naar België in augustus/september 2015 brengt verzoekster een hele reeks documenten bij, waaronder haar paspoort en dat van haar beide dochters (rechtsplegingsdossier, stukken 15 en 16 van stuk 7). Betreffende verzoeksters eigen paspoort stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van dit document. Vooreerst kan nogmaals gewezen worden op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat valse, Afgaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) kunnen worden verkregen. Daarenboven verklaarde verzoekster zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als tijdens haar eerste gehoor op het CGVS dat zij haar paspoort niet meer had (meegenomen) omdat de geldigheid ervan verstreken was (administratief dossier, stuk 19, verklaring 24 en stuk 8, p. 12). Nochtans blijkt uit het voorgelegde paspoort dat de geldigheid ervan op 17 februari 2013 werd verlengd tot 16 februari 2018 en bevat het paspoort verschillende stempels van april 2013. Verder dienen de volgende opmerkingen te worden gemaakt: (i) nergens in het paspoort wordt verzoeksters familienaam, zoals zij deze opgaf bij de Belgische asielinstanties (M.N.), vermeld, (ii) als plaats van uitgifte van het paspoort wordt enkel "Passport Office" vermeld, (iii) het plastic laagje over de foto vertoont sporen van manipulatie, (iv) het paspoort bevat een spellingsfout waar staat geschreven "To all countris", (v) het paspoort bevat een pagina met de titel "bearer is accompanied by his wife", terwijl redelijkerwijze kan worden verwacht dat een paspoort uitgereikt aan een vrouwelijke Afgaanse burger dergelijke pagina sowieso niet bevat, zelfs al is deze pagina *in casu* niet ingevuld, (vi) op de pagina waar verzoeksters kinderen staan vermeld, ontbreekt de familienaam van haar kinderen en ontbreekt iedere beveiliging voor het eigenhandig toevoegen van andere/bijkomende foto's of gegevens, (vii) het paspoort uitgegeven in 2010 bevat stempels van 2007, (viii) het paspoort vermeldt op de voorzijde de sedert enkele decennia verouderde benaming "Republic of Afghanistan" in tegenstelling tot het paspoort van haar kinderen dat de correcte benaming "Islamic Republic of Afghanistan" vermeldt. Deze vaststellingen verhinderen dan ook zelfs maar de geringste bewijswaarde toe te kennen aan het voorgelegde paspoort en stellen verzoeksters verklaringen in een bedrieglijk opzet.

Vervolgens dient vastgesteld dat in de verschillende schooldocumenten van haar dochters die verzoekster voorlegt (rechtsplegingsdossier, stukken 17, 18 en 29 van stuk 7) de familienaam "N." voorkomt (dezelfde familienaam als deze van haar echtgenoot), terwijl de paspoorten van haar dochters (rechtsplegingsdossier, stuk 16 van stuk 7) de familienaam "A." vermelden. Nogmaals gewezen op de voormelde informatie in het administratief dossier in verband met corruptie en valse documenten in Afghanistan, dient besloten dat dergelijke anomalieën verder afbreuk doen aan de bewijswaarde van deze documenten. Bijkomend dient erop gewezen dat de paspoorten van haar beide dochters op 22 augustus 2015 werden afgeleverd in Kabul. Nochtans maakte verzoekster geen enkele melding van een verblijf in de Afgaanse hoofdstad en zou uit haar eigen paspoort moeten blijken dat er in Herat zelf ook een "Passport Office" is. Hoe dan ook de feitelijke vaststelling dat deze paspoorten werden afgeleverd in Kabul vormt nog geen bewijs dat de titularissen ervan op dat ogenblik nog woonachtig waren in Afghanistan.

Betreffende de overige documenten (rechtsplegingsdossier, stukken 19-23, 25-27 en 31 van stuk 7) dient het volgende te worden vastgesteld: (i) de documenten betreffende het verkrijgen van bouwgrond, de sollicitatie, het overnemen en kopen van winkels en de verkiezingskaarten (stukken 19, 21-23 en 27) zijn minstens ongeveer tien jaar oud en dus niet van aard verzoeksters beweerde verblijf in Herat tot aan haar vertrek in augustus/september 2015 aan te tonen, (ii) het document over de "Taqi Naqi Township" (stuk 20) bevat slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekster of haar situatie, (iii) de medische documenten (stukken 25 en 26) tonen hooguit enkel aan dat verzoekster in

(onder meer) Herat medische verzorging kreeg, doch niet dat zij daar werkelijk verbleef, (iv) de verklaring van de wijkvertegenwoordigers (stuk 30) heeft opnieuw een duidelijk gesolliciteerd karakter en, nogmaals gewezen op de informatie in het administratief dossier over corruptie en valse documenten in Afghanistan, ontbeert iedere bewijswaarde, (v) de envelop (stuk 31) toont enkel aan dat verzoekster in België post ontving van ene N.N. uit de Afghaanse hoofdstad Kabul, terwijl verzoekster, ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaarde dat haar moeder deze documenten opstuurde en zij op de DVZ verklaarde dat haar moeder S.R. heet en in Herat verblijft (administratief dossier, stuk 19, verklaring 13A). De overige stukken bij onderhavig verzoekschrift (stukken 6-14) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op de persoon van verzoekster, die nochtans de door haar aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en hiertoe niet kan volstaan met een verwijzing naar louter algemene informatie.

Tevens dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt als volgt:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de stad Herat opmerkelijke lacunes vertoont. Zo wist u niet met zekerheid te zeggen in hoeveel districten de stad is onderverdeeld en gevraagd welke provincies er grenzen aan de stad Herat antwoordde u Farah en misschien ook Baghdez. De provincie Ghor die eveneens grenst aan de provincie Herat vermeldde u echter niet (CGVS I, p. 2 en 15). Gevraagd om een bekende Pashtoun stam uit de stad Herat te noemen moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS II, p. 11). U kon verder geen namen noemen van personen met een belangrijke positie in uw stad (CGVS I, p. 15). U wist weliswaar dat Gholam Ghaus Nekbeen de burgemeester was van Herat op het moment van uw vertrek maar u wist verder niets over hem te vertellen. Gevraagd naar zijn etnische origine kon u enkel zeggen dat hij Dari spreekt. U wist zelfs niet of hij soenniet of sjiiet is (CGVS I, p.15). Nochtans zijn etniciteit en religie een zeer belangrijk gegeven in de Afghaanse samenleving. Geconfronteerd met personaliteiten uit de stad Herat zoals de bekende dichteres Nadia Anjuman die in 2005 overleed na huiselijk geweld gepleegd door haar echtgenoot moest u het antwoord schuldig blijven. Nochtans was Anjuman een bekende persoon, ook buiten Herat en volgde er na haar dood een rechtszaak waarbij haar echtgenoot aanvankelijk veroordeeld werd maar uiteindelijk zonder meer werd vrijgelaten (CGVS I, p. 16). Gevraagd naar de viering van Imam Sish Noor kon u enkel zeggen dat het een schijn is ver buiten de stad. Over deze persoon zelf wist u helemaal niets (CGVS II, p. 11). Nochtans is het populaire Takht-e Safar park in de buurt van de stad Herat opgebouwd rond het graf van deze Sufi heilige. Elke lente komen mensen er tijdens het Takht-e Safar festival samen om zijn dood te herdenken (CGVs I, p. 17 en 18). Over een andere belangrijke feestdag in Afghanistan, namelijk de herdenking van de geboorte van de profeet Mohammad, kon u wel zeggen dat soennieten en sjiieten dit op een afzonderlijke dag vieren. U stelde dat soennieten witte borden op straat zetten en voedsel uitdelen. Van het feit dat er naar aanleiding van de herdenking van de geboorte van Mohammad festivals plaatsvinden in de stad Herat was u niet op de hoogte. Van iemand die zijn ganse leven in de stad Herat heeft gewoond kan echter verwacht worden dat zij dit ooit zou hebben opgemerkt of hier ten minste over zou horen spreken hebben (CGVS I, p. 17). Geconfronteerd met de alom gekende figuur Ismaïl Khan, ook wel de Emir van Herat genoemd, kon u enkel zeggen dat hij gedurende een bepaalde periode de functie van gouverneur bekleedde en daarna de functie uitoefende van minister van energie (CGVS I, p. 18). Dat u hier niet meer over kon vertellen is niet aannemelijk: uit de informatie blijkt immers dat er gevochten en geplunderd werd in de stad toen Ismaïl Khan uit zijn gouverneursfunctie werd verwijderd. Zeven aanhangers van Khan kwamen om het leven in gevechten met de ordetroepen. U kende de naam van de zoon van Ismaïl Khan en wist dat hij jaren geleden gedood werd. U voegde toe dat het uitgezonden werd op tv en dat er een straat in Herat naar hem werd genoemd. Door wie en waarom hij doodgeschoten werd wist u niet. Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt echter dat de zoon van Ismaïl Khan in 2004 gedood werd na hevige gevechten in de stad Herat (CGVS I, p. 16 en 17). Een inwoner van Herat van uw leeftijd zal hier ongetwijfeld meer over weten. Toen u gevraagd werd naar veiligheidsincidenten in de periode voor uw vertrek in de stad Herat noemde u de vergiftiging van water in een meisjesschool maar u kon dit niet eens bij benadering situeren (CGVS I, p. 19 en CGVS II, p. 11). Voor de rest kon u slechts vaagweg zeggen dat er enkele jaren geleden een zelfmoordaanslag was en recentelijk meestal ‘target killings’ en ontvoeringen. Gevraagd om iets meer te vertellen over ontvoeringen in de stad Herat moest u het antwoord schuldig blijven. U herhaalde gewoon dat er ontvoeringen waren maar dat u niet wist wanneer. U kon tevens geen enkel voorbeeld geven (CGVS II, p. 12). Toen u gevraagd werd om te vertellen over de aanval op de Indische ambassade in Herat antwoordde u dat deze gelegen is in de richting van ‘chawke cinema’ of iets dat mukhaberat heet. Verder wist u enkel dat de ambassade in brand werd gestoken en kon u niets meer vertellen over dit incident (CGVS II, p. 12). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt echter dat de aanvallers zwaarbewapend waren met onder andere machinegeweren en granaten en dat ze pas gedood werden na een langdurig voorgevecht. Er wordt trouwens nergens in de informatie melding gemaakt van het feit dat de ambassade in brand zou zijn

gestoken. Gevraagd naar stakingen van het medisch personeel in Herat bevestigde u dat er ooit een dergelijke staking had plaatsgevonden. U kon deze echter niet eens bij benadering situeren in de tijd en u voegde toe dat u evenmin op de hoogte was van de aanleiding van de staking (CGVS II, p. 19). Nochtans was er in het jaar 2014 nog een dergelijke staking en dit omdat de burgemeester een pediatr zou geslagen hebben. De staking duurde vier dagen en de burgemeester werd uit zijn functie ontzet. Ook in maart 2008 staakten de artsen nadat de zoon van een dokter gekidnapt werd. Uit de informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat de staking in maart 2008 bijna twee weken duurde en dat vrijwel alle winkels en vele fabrieken zich na vier dagen hierbij aansloten. In dit verband dient tevens gewezen te worden op bovenvermelde vaststellingen over uw onwetendheid over de rellen van 2006 in de ashura periode in de stad Herat. Gevraagd naar de situatie in de stad Herat ten tijde van de val van de taliban stelde u dat de taliban viel en dat men zei dat Karzai kwam en dat men ook zei dat er zou gebombardeerd worden. U voegde toe dat u bang was voor bombardementen. Tot slot verklaarde u nog dat de mensen blij waren en de 'dingen' goedkoop werden en dat helikopters voedsel gooiden in landelijke gebieden. Voor de rest kon u zich niets herinneren (CGVS I, p. 18). Uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat er gevechten werd in de stad en dat burgers gewapend met stokken, messen en geweren aan de gevechten deelnamen. Ook werden doelwitten binnen de stad gebombardeerd. Van iemand die daar toen aanwezig was kan verwacht worden dat zij hier meer doorleefde verklaringen over kan afleggen. U kon weliswaar enkele namen noemen van lokale tv zenders in Herat maar gevraagd welke de echt populaire programma's waren in de periode voor uw vertrek antwoordde u dat u het niet wist. Als uitleg hiervoor stelde u eerst dat u zich de maanden voor uw vertrek niet goed voelde en geen tv keek om dan te beweren dat uw drugverslaafde man twee of drie maanden voor uw vertrek de tv had verkocht (CGVS I, p. 16). Dit is geen consistente uitleg en bovendien werd hierboven reeds opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familiale situatie. Geconfronteerd met de term Musalla, het zeer bekende complex met de minaretten van Herat, bleek u hier nog nooit van gehoord te hebben. Toen u daarop gevraagd werd naar de minaretten wist u merkwaardig genoeg te zeggen dat deze dicht bij uw woning gelegen waren. U wist echter niet met zekerheid te zeggen hoeveel minaretten er zijn (CGVS I, p. 18 en 19). Gevraagd naar de belangrijkste exportproducten uit Herat kon u enkel granaatappels en rijst noemen (CGVS I, p. 17). In werkelijkheid echter is de stad Herat ook zeer gekend om zijn druiven, pistachenoten, wol, kasjmir en recentelijk ook saffraan. U wist wel dat er in 1393 (maart 2014/maart 2015) provinciale en presidentsverkiezingen plaatsvonden in Herat en u verklaarde dat u voor de provinciale verkiezingen stemde op het hoofd van de tv zender Djavan van wie u denkt dat hij Shabib Rahman Pedram heet. Voor de presidentsverkiezingen verklaarde u dat u op Ashraf Ghani stemde omdat hij dokter is en intellectueel en omdat u had horen zeggen dat hij goed was. Gevraagd naar de etnische origine van Ashraf Ghani stelde u dat hij misschien Pashtoun is maar dat u hem niet had gezien (CGVS II, p. 12).

Bovenstaande lacunes in uw kennis over het leven in de stad Herat doen vermoeden dat u de zaken die u wel weet hebt ingestudeerd. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u uw ganse leven in de stad Herat hebben doorgebracht.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw algemene kennis over uw voorgehouden land van herkomst eveneens een aantal hiaten vertoont.

Toen u geconfronteerd werd met de namen van een aantal algemeen gekende Afghaanse personaliteiten bleek immers dat u niet eens weet wie ze zijn. Over de Afghaanse nationale held Ahmad Shah Masoud kon u enkel zeggen dat hij een Tadzjiek was uit Panshir die na de val van de taliban gedood werd op de dag dat zijn dood wordt herdacht. De datum van deze herdenking kende u echter niet (CGVS I, p. 18). U herkende de naam N.h maar kon enkel zeggen dat hij een ex-president is (CGVS I, p. 9). Over de eveneens algemeen gekende Burhannudin Rabbani wist u enkel dat hij Pashtoun is van origine (CGVS I, p. 10). Treffend in dit verband is ook dat u geen Pashtou spreekt (CGVS II, p. 2). Dit is nochtans één van de officiële talen van Afghanistan. Voorts meende u verkeerdelijk dat de Afghaanse Onafhankelijkheidsdag valt in de maand hamal (CGVS I, p. 18). Op de vraag naar bekende Afghaanse huwelijksliederen moest u het antwoord volledig schuldig blijven (CGVS I, p. 7). Gevraagd om een beschrijving te geven van de Afghaanse religieuze huwelijksceremonie legde u vage en niet doorleefde verklaringen af. U stelde dat de religieuze ceremonie buiten plaatsvindt en dat de bruid naar een schoonheidssalon moet gaan en binnen zit. Toen u nogmaals gevraagd werd wat er gebeurt tijdens de ceremonie herhaalde u dat de bruid binnen moet zijn wanneer men haar make-up doet. U voegde toe dat bruid en bruidegom dan voor de mensen gaan staan en elkaars hand vasthouden. Daarna moeten ze samen de nacht doorbrengen (CGVS I, p. 7 en 8). Over uw eigen huwelijk verklaarde u dat uw eigen religieuze huwelijksceremonie plaatsvond in een moskee. U bleek echter vergeten te zijn in welke moskee uw eigen ceremonie plaatsvond. Het kon de Sadeghija of de Jafaria moskee zijn. Bevreemdend in dit verband is ook dat u verklaarde dat uw bruidsschat 20 'Azadi'

goudstukken bedroeg. De Azadi is immers een Iraanse gouden munt met erop de afbeelding van Ayatollah Khomeini (CGVS I, p. 7). Gevraagd welke maateenheden in Afghanistan worden gebruikt om gewicht te meten noemde u de kilo en de mann maar niet de kharwar en de charak die ook in gebruik zijn in Afghanistan. Gevraagd welke eenheden gebruikt worden om grond te meten in Afghanistan moest u het antwoord schuldig blijven. U kende enkel de meter (CGVS I, p. 19). Het door u voorgelegde appreciatiecertificaat van de Resalat school van uw dochter Mah. zet uw verklaringen over uw herkomst nog verder op de helling. Dit formulier werd immers gedrukt in Mashad, een stad in Iran. Nochtans staat op dit document, alsook op de andere schooldocumenten van uw dochters, het logo van het Afgaanse Ministerie van Onderwijs gedrukt.

Ook hier dient de opmerking gemaakt te worden dat zelfs van iemand die gedurende een kortere of zelfs veel langere tijd buiten Afghanistan zou hebben verbleven kan verwacht worden dat zij meer weet over haar land van herkomst, hetgeen vragen doet rijzen over uw voorgehouden staatsburgerschap.

U gaf tijdens beide gehoren wel aan Dari (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) te spreken. Het Dari en het Farsi (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Iran) zijn echter beiden dialecten van het Perzisch. Dari en Farsi sprekers kunnen elkaar verstaan. In dit verband dient tevens opgemerkt dat in Afghanistan en Iran dezelfde kalender wordt gebruikt, enkel de namen van de maanden verschillen."

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat zij ten tijde van haar gehoren op het CGVS een moeilijke periode doormaakte omwille van medische kopzorgen om haar gebrekkige verklaringen over haar land en regio van herkomst te verklaren. Tevens is hoger reeds komen vast te staan dat verzoekster haar beweerde verblijf in Herat tot aan haar vertrek naar België in augustus/september 2015 evenmin kan aantonen middels de door haar voorgelegde documenten. Daarenboven werd hoger vastgesteld dat verzoekster haar profiel en haar familiale situatie met haar echtgenoot evenmin aannemelijk maakt. Gelet op de vaststellingen in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing, dient besloten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij tot aan haar vertrek naar België in augustus/september 2015 in Herat heeft verbleven.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoekster echter niet aannemelijk dat tot haar vertrek naar België in augustus/september 2015 in Herat heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoekster in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoekster als asielzoeker geen reëel beeld biedt op haar verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij de Belgische overheden haar reële

nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*. Dit geldt eveneens voor de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift over de algemene situatie in Afghanistan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER